

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 351/2020-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Patrik HOLINGA s. r. o., Hrnčiarska 2/A, Košice-Staré Mesto, v mene ktorej koná konateľ JUDr. Patrik Holinga, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er 2511/2011 o návrhu na zastavenie exekúcie a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er 2511/2011 o návrhu na zastavenie exekúcie porušené bolo.

2. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré je Okresný súd Košice II p o v i n n ý zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Košice II je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 450,28 € (slovom štyristopäťdesiat eur a dvadsaťosem centov) na účet advokátskej kancelárie JUDr. Patrik HOLINGA s. r. o., Hrnčiarska 2/A, Košice-Staré Mesto do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. marca 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er 2511/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Uznesením ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 351/2020 z 22. septembra 2020 ústavný súd prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie v celom rozsahu.

2. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že v exekučnom konaní vedenom pred okresným súdom sp. zn. 49 Er 2511/2011 (vec vedená u súdnej exekútorky JUDr. Eriky Beňovej pod sp. zn. Ex 486/2011) vystupuje ako povinný a návrhom na zastavenie exekučného konania z 19. decembra 2013 doručeným súdu 30. decembra 2013 sa domáha zastavenia exekúcie. V sťažnosti ďalej uviedol: *«Súd pri žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nepreskúmal správne exekučný titul z hľadiska súladu so zákonom, pretože nevzal do úvahy materiálnu nevykonateľnosť Rozhodcovského rozsudku č. 2C/482/2010 zo dňa 21.9.2010, ktorý vydal*

Arbitrážny súd v Košiciach. Týmto sú naplnené podmienky na zastavenie exekúcie uvedené v §57 ods. 1 písm. a.) a g) EP.

Povinný ako spotrebiteľ, nikdy platne neuzavrel rozhodcovskú doložku (rozhodcovská doložka sa nachádza v časti všeobecné obchodné podmienky a nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná) ako zmluvnú podmienku nachádzajúcu sa v poisťnej zmluve č. 4445290075 z 27. 1.2019, pretože táto podmienka je v rozpore s ustanovením čl. 6 ods. 1 a čl. 3 ods. 1 smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách ako aj s §53 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Predmetnou rozhodcovskou doložkou došlo reálne k narušeniu smernicou sledovanej rovnováhy medzi zmluvnými stranami v neprospech spotrebiteľa. Z ustanovení §53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, ako aj §3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa je zrejmé, že exekúcia vykonávaná na základe tohto Rozsudku je neprípustná a existujú dôvody na jej zastavenie podľa §57 ods. 2 EP.

Najvyšší súd vo svojom uznesení sp. zn. 6 C do 1/2012 uviedol: „Rozhodcovská doložka bola už v čase uzatvárania zmluvy neprijateľnou podmienkou a ako taká bola už od počiatku neplatnou podľa §53 ods.4 Občianskeho zákonníka. Rozhodcovské konanie sa uskutočnilo bez riadneho zmocnenia zo strany zmluvných strán a rozhodcovský rozsudok vydaný v takom konaní nemôže byť riadnym exekučným titulom na vykonanie exekúcie (je materiálne nevykonateľný)“

Tunajší súd vydal uznesenie zo dňa 24.06.2015, sp. zn. 49Er/2511/2011-27..., ktorým vyhlásil exekúciu v predmetnej veci za neprípustnú a exekúciu zastavil... Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený odvolanie dňa 20.08.2015.

Od vyššie uvedeného vydaného uznesenia, resp. odvolania oprávneného do dnešného dňa ubehlo už viac ako 4 a pol roka. Dňa 24.01.2020 sťažovateľ podal sťažnosť na prieťahy v konaní. Dňa 26.02.2020 bolo právnomu zástupcovi sťažovateľa doručené oznámenie o výsledku prešetrenia sťažnosti sp. zn.: 49Er/2511/2011, pod Spr. 43/2020 zo dňa 20.02.2020 v zmysle ktorého sa predseda Okresného súdu Košice II vyjadril:

„Po oboznámení s obsahom spisu Vám oznamujem, že Vašu sťažnosť pokladám za dôvodnú, pretože až dňa 13.02.2020 bol spis sp.zn.: 49Er/2511/2011 predložený odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní oprávneného.

Prieťahy v konaní sú však dané objektívne, nadmerným počtom vecí v jednotlivých súdnych oddeleniach, čo neumožňuje vykonávať v konaniach úkony plynule a v primeraných lehotách.

Napriek uvedenému vo veci konajúci zákonný sudca bol upozornený na povinnosť konať plynulo a bez zbytočných prieťahov, vec budem sledovať do právoplatnosti rozhodnutia. Za vzniknuté prieťahy sa ospravedlňujem“.

... Z dôvodu, že Okresný súd Košice II bol nečinný, dochádzalo a aj v súčasnosti dochádza k tomu, že bankový účet sťažovateľa je blokový exekútorským úradom a nemôže si otvoriť nový bankový účet, čím je sťažovateľ obmedzený v osobnom aj pracovnom živote a to už niekoľko rokov bezdôvodne. Sťažovateľovi exekútorský úrad jeden krát mesačne zasiela SMS správy s výzvou na úhradu pohľadávky oprávneného, čo rovnako obťažuje sťažovateľa.

Ukončenie tohto konania má pre sťažovateľa zásadný význam, v zmysle právnej istoty. Sťažovateľ nedal svojim správaním dôvod na prieťahy v konaní.»

3. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 49Er/2511/2011 porušené bolo.

Okresnému súdu Košice II sa v konaní pod sp. zn. 49Er/2511/2011 ukladá vo veci konať.

[REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1.000 € (slovom tisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

[REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 450,28 €, ktoré je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Patrika HOLDINGA s.r.o., Hrnčiarska 2/A, 040 01 Košice..., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Rekapitulácia vyjadrení účastníkov konania

4.1 Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie odporca vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti sp. zn. 49 Er 2511/2011 z 13. októbra 2020 v podstate uznal zbytočné prieťahy, no poukázal na nepriaznivý personálny stav na súde. Odporca predložil spolu s vyjadrením aj chronológiu vo veci vykonaných úkonov. Dňa 25. augusta 2015 bolo zaslané odvolanie oprávneného povinnému na vyjadrenie. Dňa 31. marca 2016 bola zaslaná výzva oprávnenému na odstránenie väd odvolania. Dňa 14. februára 2020 bol spis predložený odvolaciemu súdu na rozhodnutie. Dňa 17. júna 2020 bol vrátený spis okresnému súdu. Napokon 25. júna 2020 bolo povinnému doručené upovedomenie o zastavení starej exekúcie exekútorom. Okresný súd skonštatoval, že k nečinnosti došlo v období od roku 2017 až 2019.

4.2 Okresný súd ďalej uviedol: *„Okresný súd Košice II je jeden z najväčších súdov prvej inštancie v Slovenskej republike, vrátane registrových súdov v obvode krajských súdov, nielen z hľadiska počtu sudcov a zamestnancov, ale patrí k najzaťaženejším súdom z hľadiska nápadu v jednotlivých hlavných agendách – občianskoprávnej, trestnoprávnej, rodinnoprávnej, vo vedľajších agendách pripadajúcich k hlavným agendám, a bol zároveň súdom s najväčším nápadom v exekučných veciach v Slovenskej republike (v rokoch 2010 – 2017) a v súčasnosti tomu zodpovedajúcim zostatkom exekučných vecí. Uvedená situácia v podstate trvá od roku 2010 do súčasnosti. Podkladám za potrebné zdôrazniť skutočnosť, že od roku 2010 ku 31.08.2020 ukončilo výkon funkcie sudcu spolu 13 sudcov. V súčasnosti, k 01.09.2020 je na Okresnom súde Košice II evidenčný počet sudcov 33.“*

4.3 Okresný súd na ospravedlnenie poukázal na to, že prieťahy sú objektívneho charakteru a súvisia s celkovým personálnym stavom okresného súdu, ako aj počtom exekučných vecí. Po doručení sťažnosti na prieťahy v napadnutom konaní došlo k zjednaniu nápravy zo strany orgánov riadenia a správy súdu. *„Okamžite po doručení sťažnosti boli vykonané úkony súvisiace s predložením veci odvolaciemu súdu. V tejto súvislosti je potrebné opakovane zdôrazniť, že sudcovia vybavujúcu obchodnoprávnu agendu majú*

pridelenú aj exekučnú agendu, ktorú nebolo možné okamžite prerozdeliť z dôvodu enormného množstva vecí. Pokladám za potrebné opakovane zdôrazniť, že podľa stavu k 31.08.2020 sa Okresnému súdu Košice II od 01.01.2020 do 31.08.2020 podarilo znížiť stav nevybavených exekučných vecí z 122.723 nevybavených exekúcií, ktoré sme vykazovali k 31.12.2019 na 71.720 nevybavených exekúcií k 31.08.2020.“

4.4 Odporca podotkol, že v súčasnosti sa výrazne znížili zostatky nevybavených exekučných vecí, ktorých počet enormne narástol najmä v období rokov 2010 až 2017. Okresný súd toho času nemal vytvorené podmienky na plynulé rozhodovanie v exekučných veciach. V závere okresný súd poukázal na neadekvátnosť požadovaného finančného zadost'učinenia. Ďalej poukázal na skutočnosť, že v danej veci došlo k zastaveniu exekúcie, čo bolo s'ťažovateľovi známe. Oznamil, že netrvá na ústnom prejednaní s'ťažnosti.

5.1 Ústavný súd zaslal vyjadrenie okresného súdu k replike s'ťažovateľovi a umožnil sa mu vyjadriť. S'ťažovateľ v podaní doručenom ústavnému súdu 27. októbra 2020 uvádza, že v tomto prípade nemôže ísť o žiadne objektívne prekážky konania, akou je celková personálna situácia alebo vysoký počet exekučných vecí. Súd nekoná viac ako 4 roky a od vydania uznesenia z 24. júna 2015 nerozhodol. Okresný súd má dostatok dôkazov obsiahnutých v súdnom spise. S'ťažovateľ podotkol, že v predmetných exekučných veciach má okresný súd len kopírovať odôvodnenia iných rozhodnutí, pretože ide o obdobné veci.

5.2 S'ťažovateľ následne uviedol, že až po podanej s'ťažnosti na priet'ahy v predmetnom konaní z 23. januára 2020 bol súdny spis predložený odvolaciemu súdu na rozhodnutie. Tiež uviedol, že „*má za to, že samo o sebe viac ako 4 ročné trvanie predmetného konania bolo celkom jednoznačne neprimerané, neospravedlňiteľné a nedôvodné. Z dôvodu, že Okresný súd Košice II bol nečinný, dochádzalo k tomu, že bankový účet s'ťažovateľa bol blokován exekútorským úradom a nemohol si otvoriť nový bankový účet, čím bol s'ťažovateľ obmedzený v osobnom aj pracovnom živote a to niekoľko rokov bezdôvodne.*“

5.3 Sťažovateľ k primeranému finančnému zadost'učineniu uviedol, že nečinnosť súdu v predmetnej veci nemôže byť na ujmu základných práv sťažovateľa, pričom sa môže iba domnievať, že o pár rokov bude jeho konanie zastavené a ukončené. Sťažovateľ tiež súhlasil s upustením od ústneho pojednávania v predmetnej veci.

III.

Právne posúdenie veci

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

9. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoju doterajšiu rozhodovaciu činnosť, v ktorej konštantne zdôrazňuje, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04), pričom ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných priet'ahov nevyníma.

10. K uvedeným východiskám však ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou dodáva, že pri rozhodovaní okresného súdu v exekučnom konaní je potrebné rozlišovať medzi rozhodovaním o jednotlivých návrhoch v rámci exekučného konania ako takého. Takéto „rozdeľovanie“ exekučného konania na relatívne samostatné úseky je dôsledkom skutočnosti, že okresný súd nie je štátnym orgánom, ktorý vykonáva samotný výkon rozhodnutia, t. j. exekúciu (výnimkou je výkon rozhodnutia vo veciach maloletých), keďže právomoc okresného súdu rozhodovať v exekučnom konaní (zasahovať do exekúcie vedenej súdnym exekútorom) nastáva až po splnení zákonom ustanovených podmienok. Po právoplatnom rozhodnutí okresného súdu v konkrétnej veci, t. j. o jednotlivom návrhu v rámci exekučného konania, sa jeho ingerencia do exekučného konania končí, až kým znovu nevznikne potreba, aby v exekučnom konaní opäť rozhodoval exekučný súd. Exekučný súd preto zodpovedá za dĺžku jeho „jednotlivých rozhodovaní“ v rámci exekučného konania (m. m. III. ÚS 867/2016). V danom prípade ide o návrh povinného na zastavenie exekúcie podaný ešte v roku 2013.

11. Pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde (návrhu povinného na zastavenie exekúcie) sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

12. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila i v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu

(napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

13. Čo sa týka podielu sťažovateľa na dĺžke konania, ústavný súd zistil, že sťažovateľ k dĺžke konania neprispel spôsobom, ktorý by bolo možné považovať za významný z pohľadu celkovej dĺžky konania, a napadané konanie nie je ani fakticky ani právne zložité. Rozhodovanie o návrhu na zastavenie exekúcie nevyžaduje žiadne zložité dokazovanie ani pojednávania. Rozhodovanie o takomto návrhu by sa z časového hľadiska malo merať maximálne v mesiacoch, nie v rokoch. Vec je typická aj tým, že na obdobné vzťahy dopadala pomerne rozsiahla judikatúra súdov vrátane rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-40/08, *Asturcom Telecomunicaciones SL* z 6. októbra 2009, ECLI:EU:C:2009:615).

14. Napokon ústavný súd pristúpil k hodnoteniu tretieho kritéria, a to samotného postupu okresného súdu. Ústavný súd sa oboznámil s doterajším priebehom napadnutého konania a zistil, že okresný súd bol nečinný pri rozhodovaní o návrhu na zastavenie exekúcie nielen čo sa týka včasnosti rozhodnutia o jasne bagatelnej záležitosti, ktorou návrh na zastavenie exekúcie je, ale aj pri procesných technikách najmä v súvislosti s predkladaním súdneho spisu odvolaciemu súdu na rozhodnutie, ktoré trvalo viac ako 4 roky. Ústavnému súdu neostáva než konštatovať, a to *prima facie*, že okresný súd nekonal vo veci efektívne tak, aby smeroval k čo najrýchlejšiemu rozhodnutiu, a teda že vo veci došlo k priet'ahom. Okresný súd v rámci svojej obrany ani neuviedol, že by šlo o vec právne či fakticky zložitú, resp. že by posudzovaná vec vybočovala z bežnej agendy tohto typu.

15. Okresný súd v rámci svojej obrany poukázal na dlhodobé zaťaženie nadmerným množstvom vecí, čo v spojení s personálnym poddimenzovaním súdu neumožňovalo vybavovať veci patriace do tejto agendy v stanovených lehotách. Pokiaľ ide o túto obranu, ústavný súd tu poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nadmerné množstvo

vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v konečnom dôsledku nezabavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (I. ÚS 35/03, II. ÚS 52/99).

16. Ústavný súd z uvedených dôvodov preto konštatuje, že postupom okresného súdu bolo porušené základné právo s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

17. Vzhľadom na to, že došlo ku skončeniu súdneho konania, návrh na uloženie povinnosti okresnému súdu konať bez zbytočných priet'ahov stratil svoje opodstatnenie.

18. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej s'ťažnosti vyhovie, môže priznať s'ťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

19. S'ťažovateľ požadoval priznanie primeraného finančného zadosťučinenia 1 000 €. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že neprimeraná dĺžka konania nepochybne predstavuje pre s'ťažovateľa morálnu ujmu, a preto ústavný súd popri deklarovaniu porušenia základného práva priznal s'ťažovateľovi vyšší stupeň ochrany v podobe finančného zadosťučinenia. Ústavný súd však prihliadol aj na predmet konania, ktorým bolo vymáhanie čiastky 27,33 eur (istiny). Za takýchto okolností ústavný súd dospel k záveru, že s'ťažovateľom požadovaná čiastka je dôvodná čiastočne (500 eur) a v prevyšujúcej časti jeho ústavnej s'ťažnosti nevyhoviel.

IV. Trovy konania

20. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov právneho zastúpenia sťažovateľa (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) vychádzal z § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

21. Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 450,28 eur (2 úkony právnej služby po 163,33 eur – prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti a režijný paušál v sume dvakrát po 9,80 eur, DPH 20 %, t. j. 69,25 eur).

22. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

23. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobúda tento nález právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2021

Robert Šorl
predseda senátu